DACIA

Tribună de luptă românească

SERIE NOUĂ N.° 14

PRO PATRIA SEMPER

1954
Rio de Janeiro

D A C I A
* * * * * * *

Tribună de luptă românească
* * * * * * * * * * * * * * * *

Redactor : Faust Brădescu

Anul VIII - nº 14 Mai- Iunie 1954

CUPRINSUL
****

****

PRO PATRIA SEMPER

Corespondenta se primeste la adresa :

Caixa Postal 48
Correio da Lapa
Rio de Janeiro
Brasil

EDITORIAL

Coalitia anti-comunistă

N'am vrea să părem plictisitori cu continua nostră revenire la tema unirei fortelor românesti de peste hotare într'un front unic. Dar n'avem încotro. Evenimentele ne fortează; oamenii nostri politici ne obligă. Din nefericire însă nu printr'o patriotică si dinamică actiune de strângere a rândurilor. Ar fi prea frumos, prea în afara egoismelor si partidarismelor respective... Ne obligă prin lamentabila atitudine de a se considera - fiecare în parte - SINGURII capabili de a conduce si a dispune de fortele refugiate. Fără a mai face caz de ura si răutatea cu care tratează pe toti cei ce nu le recunosc calitatea auto-exprimată.

In fond, dacă ne-am găsi într'o epocă de mai putină tensiune, atitudinea oricărei organizatii politice ar fi oarecum legitimată. Fiecare e liber să-si exprime părerile, să iubească sau să urască pe cine vrea, să-si facă propaganda după gust, să se apropie sau să se îndepărteze de-o grupare analoagă. Cu atât mai mult ar părea stupidă orice încercare de a distruge personalitatea diferitelor organizatii pentru a le contopi pe toate într'un amalgam hidos.

Dar noi nu ne găsim într'o epocă normală. Trăim în inima unei transformări radicale a omenirei si deaceea nu ne este permis să neglijăm viitorul neamului nostru. Suntem obligati de împrejurări să luăm o atitudine netă, să ne definim intentiile, să ne mărturisim convingerile.

Noi, dela primul număr al acestei tribune, n'am încetat de a pune în evidentă atât necesitatea categorică a unirei, cât si vointa noastră de a face cele mai mari sacrificii pentru a vedea în sfârsit realizat acest vis. Natural, e vorba de sacrificii ce nu lezează onoarea Miscării Legionare si nu-i dezagreghează organizatia intimă. Deoarece, unire în acest moment nu înseamnează contopire. Ea ar avea loc într'un scop bine definit, după atingerea căruia fortele unite se vor putea despărti, urmându-si fiecare calea si destinul. Ceace revine a spune că unirea de care avem nevoie e mai degrabă o coalitie. Coalitie împotriva unui dusman comun, sub loviturile căruia vom cădea toti dacă nu ne vom strânge cât mai repede într'un mănunchi omogen.

Or, partidele noastre istorice n'au priceput încă necesitatea acestui fenomen. Inchistate în pretentiile si egoismul lor secular, trăiesc din gloriile unui trecut, pe care vor să-l proiecteze întocmai si'n viitor. Ceeace le lipseste nu-s energiile, nu-i patriotismul, ci forta de întelegere a momentului istoric, a pericolului ce ne pândeste ca natiune.

În loc să prindă mâna, pe care cu frătească sinceritate Miscarea Legionară le-o întinde, pentruca împreună să realizeze acea fortă capabilă să înfrângă inertia maselor românesti si indiferenta opiniei mondiale, ele o resping cu o încăpătânare demnă de o cauză mai nobilă.

Să fie oare ura?...teama?...sau un semn al vremurilor de decadentă morală ce trăim?...

Să fie oare fruntasii acestor partide istorice atât de naivi încât să creadă că singuri, ei singuri, vor fi chemati să decidă de soarta neamului românesc ?!...Incă n'au priceput că viitorul nostru ca popor în Carpati, dela Tisa si până'n plaiurile Transnistriei, va iesi, nu din discutii sterile si comitete fără aderenti, ci din pecetea nepieritoare a sacrificiilor voluntare ! Si acolo unde-i vorba de sacrificiu, vor întâlni totdeauna Miscarea Legionară si piepturile călite în fier ale legionarilor săi. Cum vor putea nega activitatea si patriotismul legionar ?

Nu le cerem să ne iubească. Nu le cerem să ne îmbrătiseze doctrina. Nici măcar să ne inteleagă. Ar fi absurdă o asemenea pretentie, atât dintr'o parte cât si din cealaltă. Mai mult chiar, declarăm că, din punct de vedere pur legionar, nu ne-ar deranja întru nimic atitudinea continuu ostilă a partidelor istorice. Suntem obisnuiti cu ea de lungă vreme...

Dar astăzi, nu mai e vorba de Miscarea Legionară sau de partidele istorice. E în joc întreg neamul românesc, din care toti facem parte, căruia toti apartinem. Interesele noastre particulare - de partid sau individuale - oricât de importante ni s'ar părea, trebuiesc subordonate intereselor lui..Neamul întruchipează viitorul si fără el noi nu însemnăm nimic, oricâte comitete am avea peste hotare. Trebuie să-l salvăm cu orice pret. Si nu-l putem salva în această clipă decât împreună. Suntem obligati pentru salvarea neamului si-a patrimoniului spiritual comun ce zace azi sub tirania comunistă, să uităm vechile neîntelegeri. Trebuie să ne coalizăm. Trebuie să ne unim fortele. Trebuie să desfăsurăm o actiune comună.

Pentru reusita acestei misiuni, noi legionarii suntem gata să ne împlinim promisiunile.

Intrebăm acum pe conducătorii partidelor istorice :

Sunteti gata si Domniile Voastre să vă alăturati Miscării Legionare întru salvarea neamului românesc ?

Sunteti gata să vă depăsiti tendintele actuale si'n locul comitetelor restrânse, secrete si ineficace, să acceptati formarea unui Minister în refugiu de largă concentrare natională, din care să nu lipsească reprezentantii nici unei grupări românesti anticomuniste ?

Deoarece, finalitatea existentei noastre în pribegie nu-i alta decât lupta contra cotropitorilor rosii. Iar nu perpetuarea unor stări de lucruri ce-si aveau poate rostul în viata poporului nostru de acum 2o de ani, dar care devin anacronice si periculoase în clipa de fată.

Si'n asteptarea clipei de întelegere, ne-am îngădui să amintim că istoria va înregistra răspunsul - formal sau tacit - iar neamul românesc va judeca pe fiecare după faptele lui.

Dr. Faust Brădescu

DESPRE DISIDENTA
****

Există în sânul nostru o disidentă. Ba, dacă stăm să chibzuim bine, există o seamă de disidente, unele mai vechi, altele mai noi.

Le-am ignorat o bună bucată de vreme. Pentru o dublă consideratie: mai întâi, că disidenta ar fi o boală rusinoasă (ceiace, în fond, s'ar putea să fie); apoi, că despre boalele rusinoase nu sade frumos să vorbesti. Ducând mai departe efortul de sinceritate pe care-l schităm aici, descoperim, sub motivarea estetică a tăcerii noastre, o justificare mai gravă: teama. A vorbi despre disidentă, înseamnă a-i recunoaste existenta, a notifica mapamondului (despre care ne imaginăm că stă tot timpul cu ochii holbati la noi) că a intrat zâzania în Legiune. Inseamnă deci a slăbi Miscarea Legionară.

Dat fiind că o boală - rusinoasă sau nu - rar se vindecă prin neluarea în consideratie; dat fiind că diluarea coeziunii noastre nu riscă a se produce prin mărturisirea disidentei, ci mai degrabă prin existenta ei, este bine, ba chiar necesar - întrucât corespunde adevărului - să recunoastem că Miscarea noastră încearcă si ea legea fatală a tuturor partidelor (dacă o privim ca partid), a tuturor credintelor (dacă o privim ca religie), aceia anume de a suscita schizme.

Istoric

In istoria Legiunii disidenta nu este un fenomen recent. Dimpotrivă: este contemporan, mai mult chiar, antecedent fundării ei. Ce-am fost noi la origină, dacă nu o disidentă a Ligii Apărării Nationale Crestine ? Si - dacă ne îngăduie cititorul două comparatii, ambele blasfematorii, desi pentru ratiuni diverse, ce a fost Partidul Comunist, dacă nu o disidentă a Socialismului; ce a fost Biserica, la primele ei începuturi, decât o sectă iudaică, o disidentă deci a bisericii rabinice ?

Disidentele sunt de două feluri: fecunde sau sterpe, după cum reusesc sau avortează. In primul caz, din trecătoare antiteze dialectice se transformă în viguroase afirmări autonome, chemate a înfrunta victorios si creator deceniile, când nu secolii;în al doilea dispar, vlăguite prematur, în uitare.

Miscarea noastră nu a cunoscut până acuma - si nu stiu dacă este cazul să ne felicităm - decât al doilea soiu de disidente: schismele sterpe. Cea dintâiu, atât cronologic, cât si în importantă, s'a ivit în timpul Căpitanului. A fost "Cruciada Românismului", acea svâcnire de tristă memorie a lui Mihail Stelescu. A urmat disidenta din Germania, din anii captivitătii.Motivele oficial invocate pentru a o justifica se refereau - ca si motivarea lui Stelescu - la o serie de erori ale comandamentului. Spre deosebire însă de "Cruciatii Românismului", disidentii din Germania n'au format o contra-miscare, nici măcar o miscare neo-legionară. Afirmându-se identici în credintă cu grosul Legiunii, s'au multumit a-si manifesta, mai mult sau mai putin tacit, ne-

multumirea fată de comandament, părăsind, ca Achile, bătălia,dar netrecând de partea troienilor.

Disidentii germanici

Cel ce scrie aceste rânduri a avut privilegiul să fie absent din Germania si deci ferit de promiscuitatea vietii de lagăr, asa de istovitoare pentru trup, pentru nervi, pentru suflet. Am simtit însă nevoia de a reconstitui geneza acestei dureroase rupturi. Mi-am condus ancheta - când, la Buenos Aires, m'am întâlnit pentru prima oară cu camarazii din Germania - atât printre "mexicani", cât si printre "brigadiri". Am avut bucuria să beneficiez de prietenia întregului grup majoritar din Argentina, nu fără a fi avut răgazul a frecventa în prealabil o seamă din corifeii disidentei, inclusiv pe părintele Palaghită, care în interminabile monologuri, mi-a rezumat, încă din 1947, temele majore ale sinistrei cărti pe care mai târziu avea s'o publice.

Am initiat ulterior o corespondentă ca să zic asa profesională cu simofagii dela "Vatra", a căror îndrăcită vervă, mestesugăreste vorbind, m'a încântat întotdeauna, dar a căror nu mai putin diabolică dialectică n'a reusit să mă convingă.

După o minutioasă confruntare de teze si antiteze, eliminând sgura inevitabilă a pasiunilor, am ajuns la concluzia că principalele capete de acuzare ce se aduceau comandamentului -si doară acestea erau motivele oficiale, singurele deschis mărturisite ale disidentei din Germania- se sprijineau pe fapte în cel mai bun caz incontrolabile, când nu vizibil inventate. Mai mult: aceste fapte pretins reprobabile, dacă nu în intentia, dar în consecinta lor, se consumaseră toate INAINTE de 1940, înainte adică de guvernarea legionară, în care toti ulteriorii disidenti germanici au figurat si încă în loc de cinste. Mi-am zis că aceste fapte, de-o existentă mai mult decât îndoielnică si, chiar în fictivitatea lor, interpretate când cu nedisimulată pasiune, când cu o dezarmantă puerilitate, dacă n'au provocat proteste si sciziuni înainte sau, cel putin, IN TIMPUL guvernării noastre (când poate protestele si sciziunile n'ar fi fost deplasate), este că ori nu existau, ori nu erau luate în serios de aceia care astăzi afectează a fi scandalizati de dânsele.

Mai mult : singurele capete de acuzare adresate comandamentului si bazate pe fapte incontestabile, anume: evaziunea în Italia, guvernarea dela Viena si activitatea prezentă, sunt pentru noi tot atâtea titluri de glorie, întrucât - nu numai pe plan legionar, ci pe plan national - constitue, împreună cu protestul Generalului Rădescu, SINGURELE acte de clarviziune politică la activul Românilor din exil. Evaziunea în Italia, ca afirmare a protestului nostru fată de devierile national-socialismului, degenerat în desfrânatul imperialism german, precum si ca notificare extrem de significativă adresată Maresalului Antonescu, în sensul de a nu se lăsa santajat de aliatul german, care utiliza captivitatea lui Horia Sima ca pe un mijloc de presiune. Guvernarea dela Viena, ca o desnădăjduită, dar splendidă afirmare a lealitătii românesti, nu numai în cuvântul angajat, ci si în lupta NECONDITIONATĂ (deci independentă chiar de indelicatetele aliatului) împotriva bolsevismului. In fine, activitatea prezentă ca

singura actiune coerentă, consecventă, rodnică pe care o desfăsoară o grupare politică românească din exil, luând dată certă - nu numai cu vorba - în lupta contra Rusiei.

Mai dureros ne-a impresionat ulterior separarea unor elemente de incontestabilă valoare, camarazii ce aveau să se grupeze în jurul "Libertătii" lui Horia Stamatu. I-am întrebat, în scris, de motivele ce i-au determinat. Si cu un tact de care nu pot decât să-i felicit, mi-au răspuns (în 1953) că era vorba de chestiuni de interpretare personală, în miezul cărora preferau să nu intre încă.

In fine, cea mai proaspătă este disidenta veselă a elementelor celor mai hazlii din miscarea noastră. S'au retras si ele în cort, dar cu Achile nu au în comun decât călcâiul. Vajnicul aheian se servea la fixarea sandalei, lor la cogitatiune. Intr'adevăr, motivele pe care-si fundează argumentarea sunt asa de pedestre, "ideile" invocate sunt asa de futile, încât, sub sanctiunea de a cădea în humor ieftin, nu le putem reproduce.

Disidenta: fenomen constant

Sumarul nostru inventar îmbrătisează, dacă excludem disidenta lui Stelescu, o perioadă de 12 ani si distinge nu mai putin de trei valuri de secesiuni. Si nu ne-am referit decât la cele mai fătoase. In afara si în jurul lor s'au mai produs altele.Rubrica "Glume si necazuri" a schismaticului nostru confrate dela Roma spre pildă este plină de scrisori (unele, probabil, autentice), în care câte un camarad dela Ontario, dela Sidney sau din Colonia Capului, se declară în dezacord cu politica, natională sau internatională, a lui Horia Sima si....disidează.

Putem deci conclude că disidenta, ca fenomen, nu este o aparitie epizodică, ci un fapt constant, o maladie endemică în mediul legionar si, în general, în orice mediu revolutionar.Este cazul să-i cercetăm etiologia: dece si în ce circumstante înregistrează viata legionară defectiuni ?

Explicatia cea mai simplistă si cea mai la îndemână ar fi carenta sefului. Desi în general disidentii o invoacă, ni se pare prea comod a ne opri asupra ei. Intrucât nu explică nimica. Carenta sefului ? Nu a fost oare invocată si în timpul Căpitanului, cel putin de către Stelescu si grupul lui ? Desi Căpitanul era creatorul Miscării si nu numai prin situatia, ci prin însăsi esenta lui de creator, deci de definitor de norme, sustras oricărei critici ?...

Carenta sefului actual ? In drept, ipoteza e permisă,întrucât, după moartea Căpitanului, seful a încetat a mai fi conducătorul inspirat si infailibil care a fost Codreanu, a încetat a mai fi creatorul de patrimoniu, ca să devie succesorul, administratorul mostenirii lăsate, în fine, ca să devie primul dintre comandanti. Ori prioritatea nu este o virtute absolută, exclusiv legată de esenta unei persoane, ci o calitate relativă, rezultând din confruntarea calitătilor diferitilor comandanti în prezentă, diferitilor aspiranti deci la locul de Sef al Miscării.

Fapt curios însă în constanta cu care se repetă: orice disident nou, dacă este drept că invoacă în general o nemultumire personală cu gestiunea sau chiar cu persoana sefului, nu vine

NICIODATA cu sugerarea, măcar vagă, a altui sef posibil. "M'am săturat de Horia Sima", spun în genere disidentii nostri, cum se săturaseră ostracizantii de figura lui Aristide. Dar nu vine unul să ne arate CINE - dacă într'o bună zi Horia Sima s'ar plictisi si el de satisfactiile asa de îndoielnice ale conducerii - CINE ar trebui să-i ia locul. Nici un nume, riscat măcar cu titlul de sugestie. Ceiace probează că până si adversarii personali cei mai înversunati ai Comandantului, dacă fătis îl atacă si, ignorându-i cu orbire sau cu rea credintă, functiunea, însusirile si meritele, îi proclamă "detronarea", ar rămânea confuzi si s'ar simti frustrati de principalul, dacă nu unicul obiectiv al "luptei" lor legionare, în ziua în care altă figură s'ar substitui Comandantului. Pentrucă în sinea lor acesti spadasini ai indignării permanente au o nevoie dialectică imperioasă ca Horia Sima să rămâie sef: fără el, pruritul lor de rebeliune si-ar pierde alimentul si rătoiala lor spectaculară s'ar destinde lamentabil, ca un arc fără coardă.

Ajungem astfel la cauza reală, la ratiunea profundă a disidentii, a tuturor disidentelor trecute si a celor ce vor să vină.

Legionarul este, initial, un revolutionar

Legionarul este, nu numai la origină, ci în structura lui intimă un revolutionar. Legionarismul, o Miscare revolutionară. De cele mai multe ori i-a lipsit timpul si i-au fost protivnice împrejurările ca să-l poată urma pe Căpitan pe drumurile împărătesti către omul nou. către care nu se ajunge fără o îndelungată pritoceală, fără o lentă si organică maturatie. Astfel, în expresiunea lui cea mai frustă, legionarul a fost un revolutionar. Si multi din actualii nostri camarazi - poate chiar noi însine - am rămas în stadiul acesta primitiv de haiducie.

Căpitanul însă întrevăzuse si ne ceruse altceva. Evident avuseserăm nevoie în epoca eroică de luptă împotriva Statului-bandit si a Regelui-călău, de oameni decisi a pune capăt desăntării prin violentă. Grajdurile lui Augias nu se pot curăti cu un mănunchi de parfumate domnisoare de pension. Atunci, ca si astăzi, împotriva Sovietelor, era nevoie de haiduci, de distrugători ai oridinei politice existente, de spărgători de fronturi: ieri ai frontului coruptiei politicianiste si a putreziciunii regale, astăzi frontul bestiei asupritoare.

Intr'o a doua fază, aceia a constructiei consecutive distrugerii sandramalei politicianisto-carlistă, haiducii spărgători de fronturi trebuiau să se transforme în arhitectii lumei noi, pentruca într'o a treia fază, prin transformarea arhitecturii sufletesti, să propuie României renăscute exemplul edificator al omului nou.

In teoria Căpitanului si în practica legionară aceste trei faze nu aveau să fie consecutive în timp, ci printr'o ratională diviziune a muncii, aveau să coexiste, ceiace în practica legionară s'a si verificat, întrucât ne-a fost dat să cunoastem în anii de plenitudine ai Miscării, alături de luptătorii timpurilor de haiducie, constructorii politici de tipul Polihroniade sau oamenii noi realizati, splendidele exemplare de sfinti laici de tipul Ionel Mota sau Puiu Gârcineanu. Idealul legionar rămânând

evident, integrarea celor trei faze în fiecare individ legionar.

Urgia vremurilor n'a îngăduit ca procesul de formatie individuală a legionarului să se desfăsure după modelul intuit de Căpitan. Prinsi sub focul concentric al tuturor urilor deslăntuite, am fost încarcerati, schingiuiti, asasinati cu sutele. Cei care prin miracol s'au putut salva, au făcut-o pentru a schimba certitudinea mortii iminente cu aceia a mortii lente, în lagărele străinătătii. Câti, după ani de captivitate, au reusit să iasă la limanul libertătii - cu câte ipoteci sufletesti - s'au văzut în situatia de a relua lupta legionară dela capăt, adică pentru imensa majoritate dintre noi, dela faza revolutionară.

Revolutia = credintă + revoltă

Revolutionarismul se defineste prin îmbinarea a două elemente, sufletesti ambele, pe care ratiunea nu le poate crea, ci doar justifica a posteriori: credinta si spiritul de revoltă.

Este miraculos a constata că elementul credintă a supravietuit, iesind intact din naufragiul ultimilor 12 ani în care în lume, s'au prăbusit atâtea idealuri, s'au spulberat atâtea iluzii...Legionarii si-au păstrat neclintită credinta. Si - fapt fără precedent în istoria disidentelor - toate secesiunile ce s'au produs, au fost, fără exceptie, centrifuge. Nu este un singur grup, nici măcar un singur individ, care să fi încetat a fi legionar sau care să fi pus la îndoială valorile legionare. Nimenea nu pretinde a vedea, de-acum încolo, altfel. Nu există nici măcar divergente de interpretări a doctrinei: majoritari si minoritari, brigadiri si mexicani, simisti, libertisti, vetristi sau cum s'or mai numi, rămân solidar uniti în sânul aceleiasi ortodoxii legionare, inatacabilă si nediscutată.

Divergenta începe când luăm în cercetare cel de al doilea element al revolutionarismului: spiritul de revoltă, factorul negativ al structurii legionare, credinta reprezentând elementul pozitiv.

Revolutionarii n'au timp de subtilităti, nici răgaz să nuanteze. Pentru ei umanitatea se împarte în buni si în misei, lumea prezentându-li-se ca o imagine aspru contrastată, gravată în două culori: alb si negru. Cine nu este cu noi, este contra noastră. Cine deci nu venea cu noi, fie Carol, Lupeasca, politicienii venali, afaceristii verosi sau agentii de politie obtuzi, era contra noastră, contra renasterii României, era deci prada desemnată a dispretului, a scârbei, a urii noastre.

Am rămas fără dusmani ?!...Inventăm altii !...

Iată însă că legionarul, obisnuit a se defini mai degrabă prin ceeace urăste, decât prin ceeace iubeste, s'a aflat în exil brusc privat de capetele de turc prin raport cu care, traditional, se învătase a lua cunostintă de sine. Falsificatorii de alegeri, sbirii guvernamentali, vânzătorii de patrie, cumpărătorii ei iudeo-masoni, au rămas cu totii în tară, unde distanta, îi estompa treptat în negura uitării, deposedându-i de principalul element al odiabilitătii, anume : prezenta. Chiar dragostea nu rezistă la lipsa îndelungată de suport material; cu atât mai putin ura.

Astfel, un important resort al sufletului legionar, nevoia de a se autodefini prin execrarea dusmanului, s'a găsit brusc în stare de disponibilitate. Aveam nevoie urgentă de alti dusmani. Vizibili si concreti, asupra cărora să se cristalizeze potentialul nostru de indignare, setea noastră de justitie, necesitatea de revoltă, consubstantială revolutionarului. Nu i-am găsit tot atâta de perfecti pe cât erau capetele noastre nationale de turc, lăsate în tară, si astăzi sărmanele vrednice mai degrabă de milă si de iertare, decât de ură.

Pe cine rea să detestăm ? Pe temnitерii nazisti ? Ii găseam prea stupizi si prea străini de noi: nu poti urî decât ceiace cunosti, nu poti urî cu adevărat decât pe cel ce-ti seamănă, în care găsesti potentate propriile-ti defecte, aceste defecte de care vrei să te desbari proiectându-le asupra dusmanului si detestându-le în persoana lui.

Precum stomacul, obisnuit să digere, termină - dacă nu-i procurăm alimente - prin a se autodigera, tot astfel revolutionarii, lipsiti de adversari de talie, de adversari prezenti, concreti, activi si provocanti, termină prin a se autodevora.

Disidenta deci - toate disidentele mai mici sau mai mari care s'au produs si vor continua să se producă - reprezintă un fenomen de ulcerare, provocat de un exces de acid gastric: rămas fără neutralizant sfârseste prin a perfora peretii stomacului care l-a secretat.

Fenomenul disidentei nu se explică deci nici prin carenta sefului, nici prin vanitatea disidentilor, ci prin situatia tragică în care se găseste o miscare revolutionară, smulsă în plin elan de desvoltare din mediul ei natural si aruncată în cele patru colturi ale lumii unde, fiind prin definitie nationalistă, îi este imposibil să prindă rădăcini.

Cum si-a păstrat însă dinamismul si nevoia permanentă de actiune, cum actiunea se găseste privată de toate suporturile ei, comprimându-se în germenele ei potential, care este spiritul de revoltă, cum spiritul de revoltă nu poate exploda decât în contact cu adversari croiti pe măsura lui, cum acesti adversari, din lipsă de imaginatie sau de pătrundere, lipsesc unei serii de legionari, acestia intră în disidentă, pentru a găsi în antagonismul astfel astfel de ei însisi creat, senzatia revigorantă a luptei, adică însăsi ratiunea lor de existentă.

Lucian Furdui

ZIUA CEA MARE

Pozitia pe care s'a situat majoritatea presei românesti sau de limbă românească din exil, pe chestiunea celor 7 Români ce au intrat în Tară ca să moară, va constitui o pată rusinoasă în istoria acestui bezmetic exil. Unele publicatii românesti au atacat cu atâta înversunare acest act, încât, nedumerit, cronicarul de mâine, cu greu va putea stabili deosebirile dintre aceste atacuri ale unei anumite prese din exil si ale celei din RPR. Nu avem intentia să polemizăm si de aceia ne vom opri la analizarea unui singur cap de acuzatie: jertfele au fost inutile; ele sunt premature.

Se pare că această opinie este împărtăsită de largi cercuri românesti, de la umilul lucrător din fabricele canadiene sau australiene, până la regele Mihai, care în mesajul de Anul Nou 1954, spune: " Păstrati-vă cu încredere si hotărâre pentru "Ziua cea mare", ce se apropie pe fiecare clipă cu pasi mai grăbiti si mai siguri, si când, cu totii, vom sfărâma lanturilesclaviei pentru a trăi liberi în Tara noastră, după sufletul si cugetul nostru, si numai în frica lui Dumnezeu".

Aceste cuvinte sunt adresate Românilor din patria ocupată si condamnă pe cei ce acolo găsesc de cuviintă să nu se "astâmpere", să intre în munti, să atace, să facă acte de sabotaj, să distribue tracte, etc., într'un cuvânt să se expuie mortii, să moară chiar. Desigur că si mai drastică este condamnarea celor ce din afară intră în Tară si, pe lângă moartea lor, atrag si pe acelor ce desigur, supunându-se ordinelor mesajului regal transmis pe calea undelor de BBC, îl urmează.

Deci, trebuieste să asteptăm "Ziua -cea-mare"...Până atunci cei din Tară să colaboreze cât mai activ cu ocupantul - singura cale de a supravietui - iar cei din lumea liberă să se însoare, să facă copii, să facă fabrici, restaurante, clinici si - în special - să scrie.

Numai că se pune o întrebare: cei ce-si găsesc un rost, ce-si creiază o situatie materială, o familie, vor mai fi capabili să se smulgă din acest mediu molesitor pentru a pune mâna pe pusca în "Ziua-cea-mare" ? Pe lângă un răspuns negativ impus de cea mai elementară logică, e bine să privim fiecare în jurul nostru si să ne dăm un răspuns scos dinrealitătile palpabile, existente la îndemâna fiecăruia din noi. Majoritatea Românilor care se căsătoresc în exil, îsi aleg, nevoiti, ca tovarăse de viată o străină, sau - cei din Statele Unite si Canada - o Română, fiică de emigrati, stabiliti definitiv si solid în susnumitele tari. Cei ce analizează cazul Românilor căsătoriti cu străine constată că acestia sunt absorbiti, înghititi de mediul străin, că odraslele lor nu stiu româneste, că chiar respectivul Român a început să vorbească păsăreste, că e absorbit din ce în ce mai mult de preocupările domestice si unii, rup total sau aproape total contactul cu compatriotii. Pentru a-si adormi frământările constiintei au găsit si pretextul: sunt scârbiti de certurile dintre Ro-

mâni si se retrag din această "tigănie". Mesajul regal din 1 Ianuarie le aduce argumentul decisiv: asteaptă "Ziua-cea-mare".

Situatia Românilor căsătoriti cu fiicele emigratilor români din Statele Unite si Canada nu este mai bună. America este un creuzet care topeste orice împotrivire de americanizare. Ne place sau nu, Românii ce au emigrat în America nu mai sunt Români ci Americani de origină română. Au stabilit legături solide cu noua patrie, au devenit cetăteni leali ai ei si legăturile ce le mai au cu vechea patrie sunt numai de natură afectivă. Nu avem dreptul să criticăm si dacă cineva vrea să condamne totusi pe cineva, atunci condamnarea lui trebuie să se îndrepte contra guvernantilor propriei lui patrii cari, în perioada în care ar fi putut face ceva, 1920-1940, pentru Românii plecati în America, nu au făcut nimic, absolut nimic. Românul refugiat, căsătorit în America va suferi pe lângă teribila actiune a creuzetului desnationalizator american si influenta noii lui familii, va suferi atractia irezistibilă a dolarului si-a contului în bancă, si curând-curând, va deveni si el un American de origină română.

In scapeta argumentare că jertfa celor 13 a fost prematură si inutilă, se uită mai multe lucruri: se uită că "Tara noastră se află în al zecelea an de ocupatie ruso-comunistă", că Rusia se află pe pământul nostru pentru a zecea oară în decursul vremii si că " de fiecare dată Rusia a încălcat tara noastră cu gândul de a nu mai pleca niciodată", cum asa de întelept mai spune mesajul regal. Aceste întelepte fraze le aprobăm din toată inima, găsindu-le doar cusurul că ele nu s'au înfipt ca niste cutite în alte situatii, de exemplu la 23 August 1944. Cuvintele acestea sunt totusi surprinzătoare, deoarece constitue un argument sdrobitor în defavoarea celor ce până acum dădeau ca dată de început a ocupatiei rusesti fie 6 Martie 1945, data înscăunării lui Petru Groza după isgonirea generalului Rădescu, fie 3o Decembrie 1947, data abdicării la tron a regelui Mihai. Mesajul regal vine să afirme fără posibilitate de răstălmăcire că ocupatia ruso-comunistă, ocupatie inamică deci, a început la 23 August 1944 si că toate actele săvârsite de atunci încoace de către Români în Tară - în afară de actele de răsvrătire - sunt acte de colaborare cu ocupantul.

Dar nu această fatetă a problemei ne preocupă în articolul de fată ci alta, cu mult mai dureroasă. Copiii care aveau zece ani în 1944, au astăzi douăzeci. Sunt soldati ai armatei comuniste. Cine poate afirma că acestia, care aveau lo ani în 1944, erau formati, că aveau atasamente solide cu România de ieri, cu România adevărată, si că educatia staliniană ce li s'a dat de lo ani încoace nu a fost capabilă să sguduie fondul sufletesc al acestor copii ?...O contrabalansare a educatiei comuniste date în scoli, organizatii comuniste sau paramilitare pentru copii, o pot face părintii. Ori, cei socotiti periculosi noii ordini bolsevice au fost de mult lichidati. A rămas marea massă amorfă a Românilor "cuminti". Indiscutabil că printre cei ce au scăpat până acum de glont, deportare, ocnă sau canal, mai sunt multi răsvrătiti cari, în conditii vitrege, continuă să se agite. Dar acesti răsvrătiti, sunt si ei niste bieti oameni, oameni cu scă-

derile lutului din care i-a croit Dumnezeu. Desprinderea din netrebnicia lutului e grea pentru orice fiintă omenească. Se desprind eroii, dar acestia sunt putini. Ei trebuiesc să exalteze să târască după ei massa amorfă. Ori, această massă nu poate fi exaltată într'un climat de liniste. Pe apele linistite, stătute, începe să se adune murdăria, să crească lintita. Numai apele agitate, învolburate, rămân limpezi, răstoarnă si târăsc după ele.

Si pentru a târî massa care de multe ori nu este numai amorfă ci si lasă, este nevoie ca ea să fie hrănită de sperante; mult timp speranta celor din Tară a fost America. Toti cei ce au rămas în Tară după 1944, stiu că circulau totdeauna cele mai fantastice svonuri: la primăvară Americanii pornesc. Trecută primăvara, sosirea Americanilor era amânată pentru toamnă, după aceea din nou pentru primăvară si iar pentru toamnă. Această sperantă vie a dat nastere la acele organizatii de agitatie din primii ani de după terminarea răsboiului, organizatii ce au fost descoperite si lichidate.

Apoi speranta a început să se stingă, ca lumina unei candeli în care se sfârseste uleiul. Apa în vesnică miscare ca un torent de munte, s'a transformat în mlastină a desnădejdii.

Să privim adevărul bărbăteste în fată. Au trecut zece ani dela începutul ocupatiei ruso-comuniste, mai pot trece încă zece până la eliberare. Ce vom găsi la întoarcere, altceva decât un imens pustiu, decât o teribil de vastă Hiroshimă morală ?... Avem în fata ochilor exemplul emigratiei rusesti de după primul război mondial. Istoria acestei emigratii este si va rămâne o rusine. Timp de douăzeci de ani emigratii rusi au stat cu bratele încrucisate. Au făcut ceeace face emigratia noastră si ceiace suntem sfătuiti să facem : să stăm linistiti.

Si-au făcut fabrici, s'au însurat, au făcut copii, s'au pulverizat. Ni se recomandă cu insistentă de către massele emigratiei să facem cunoscută Tara noastră străinilor, să facem prin activitatea noastră cinste numelui de Român. Să ajungem profesori universitari plini, pe jumătate sau pe sfert, să scriem cărti, etc... Cine crede că România va fi eliberată cu o oră mai de vreme dacă devine cunoscută prin activitatea unui om sau a mai multora, nu are decât să creeze un campion de box de talia lui Joe Luis si să fie sigur că se va vorbi mult de România.

Dar în momentele acestea cruciale pentru Tara noastră, are ea oare nevoie să fie numai cunoscută într'o lumină frumoasă sau are nevoie, stringentă nevoie să fie scăpată din cătusele rosii ? Nasterea unui Einstein românesc sau jumătate românesc, ar grăbi cu o oră eliberarea Tării de la Dunăre ? Va fi Pentagonul atât de emotionat si mai ales Dl Churchill va regreta târgul creionului albastru si va decide o cruciadă împotriva comunismului rus, pentru a elibera Tara care a dat nastere la asemenea minunătii ?...

Emigratia rusească a dat nastere, a dat lumii artisti de prima mână, de teatru, cântăreti, dansatori, scriitori si chiar un premiu Nobel (Ivan Bunin). Rusia a fost cunoscută enorm gratie activitătii acestei emigratii. Intre 192o si 194o s'a dansat de la un capăt la altul al lumii cazaciocul si s'a cântat "oci cior-

nâia". Si totusi nimeni nu a ridicat un deget pentru a salva Rusia. Gratie acestei activitati care ni se recomandă si nouă, noii stăpâni ai Rusiei au putut să-si ducă la capăt toate planurile, nefiind stingheriti de nimeni. In tot acest timp, satrapii rosii au stârpit orice umbră a vechei Rusii, au transformat-o într'un desert sufletesc.

S'a adus o învinuire politicei germane că la intrarea în Ucraina nu a instalat un guvern de emigrati. Acuzatia este justă numai în parte. Admitând că ar fi fost instalat acest guvern, cu cine ar fi stat de vorbă si pe ce limbă ? Acest guvern ar fi găsit în Ucraina o lume cu totul schimbată, străină, cu care nu s'ar fi înteles din cauza inexistentii unei legături între emigratie si patrie timp de 2o de ani, din cauza linistii, înspăimântătoarei linisti care domnise în acest timp în spatiul rusesc.

Ni se vântură în fata ochilor speranta unei întoarceri rapide. O dorim toti fără îndoială. Dar dece să ne înselăm pe noi însine ? Neîntelegeri între marile puteri au existat si între cele două răsboaie mondiale si răsboiul nu a venit decât în momentul unei ciocniri de interese dintre ele.Si să nu se uite că răsboiul nu a fost declansat de fortele democratice. Un nou răsboi - pentru oamenii cu mintea la cap, singurul mijloc de întoarcere acasă - va veni tot în momentul ciocnirii grave de interese între marile puteri si probabil, el nu va fi declansat de puterile democrate.

In momentul de fată, tările învingătoare în cel de al doilea război mondial nu doresc unul nou, nu au interes să-l dorească. Din nefericire, în lagărul anticomunist există ciocniri numeroase de interese. Răsboiul contra Rusiei nu va porni decât în momentul în care Rusia va ataca Occidentul sau va amenința în mod deosebit interesele tărilor democrate. Dar până la sosirea acestui moment mai pot trece zece ani. In acest timp emigratia română va mai scrie cărti, zeci de cărti, vreun român va lua premiul Nobel si în Patrie armata activă va fi formată de cei ce s'au născut în 1944. Cei ce aveau 2o de ani în 1944 vor avea 4o, vârstă la care entusiasmul tineresc începe să se stingă, ideia de sacrificiu e mai grea de acceptat.

In acesti încă zece ani masina sovietică, va fi sfărâmat orice rezistentă, va fi îndepărtat orice element care nu s'a încadrat noii ordine. Aceasta în Tară. In exil, cei care au avut 3o de ani în 1944 - majoritatea elementelor ce constituesc emigratia noastră - vor avea 5o. Ne întrebăm câte din aceste elemente vor mai fi capabile să ia arma în mână, si câte din cele capabile vor mai găsi în ele resursele de entusiasm necesare pentru a îmbrăca cămasa mortii ? Mai ales după o perioadă atât de lungă de liniste, de creatii economice, literare, etc...

Cine a făcut răsboiul stie că în perioadele de liniste comandamentele armatelor întreprind dese incursiuni, atacuri sonde, etc., actiuni militare ce se soldează cu pierderea a mii de vieti. Aceste pierderi ar putea fi evitate. Aceste vieti ar putea fi păstrate pentru "Ziua-cea-mare". Totusi, comandamentele socotesc aceste actiuni necesare, pentru ca "linistea" să nu aducă

molesirea trupească si mai ales sufletească a soldatilor,pentru a-i tine pregătiti pentru "Ziua-cea-mare".

Instinctul de conservare al lumii libere îi poruncește să evite războiul. Cei ce au interes ca lumea să se aprindă din nou suntem noi desrădăcinatii, acesti "desperados" rătăcitori, oameni care tânjim după cerul Patriei, care avem părintii si tot bagajul greu al amintirilor în Tară. Evident că în lume există un butoi de pulbere, dar lumea liberă are interesul ca să nu se arunce chibritul.

In perioada premergătoare primului război mondial existau marile imperii asupritoare care - era normal - nu doreau războiul si, în fata lor, exista lumea celor oprimati care - tot normal - dorea războiul, singura cale de a scutura lanturile. Praful de pușcă exista în aer, dar chibritul l-a aprins un disperat, sârbul Gavril Prinkip.

Să se reflecteze asupra acestei afirmatii: în butoiul de pulbere nu aruncă chibritul un om care se păstrează pentru "Ziua-cea-mare", ci un om care nu stie ce-i linistea, care nu acceptă linistea, care nu poate accepta linistea, atâta timp cât natia lui e pe cale să dispară.

Sunt ultimele jertfe premature ?!...Cred, din contră, că sunt tardive. Emigratia trebuia de vreme îndelungată să stabilească solide legături cu Tara. Incă din 1945 si e vorba de alte legături decât cele epistolare. Noi cei care trăim de mai bine de două secole în coasta Molohului rusesc, trebuia să cunoastem trebuia să stim ce va veni după perioada de dibuiri dintre 1945-1947. Orice serviciu de informatii stie că un asemenea organism se conduce din afară si nu dinăuntru. Emigratia a stat cu mâinile încrucisate si în acest timp Kisinevskii au avut tot răgazul să strângă chinga după pofta inimii, să distrugă totul.Crearea unor asemenea servicii va cere dureroase sacrificii.

Ultimile jertfe au fost inutile ? Nu o cred. Si aceasta din două motive: 1) Este o datorie morală a emigratiei să fie în legătură cu Tara. Este o datorie morală a emigratiei să-si manifesteze solidaritatea cu suferinta Tării. Această solidaritate nu se manifestă prin emisiuni de radio sau prin înduiosetoare articole de gazetă. Solidaritatea la suferintă se manifestă prin suferintă, solidaritatea cu sângele vărsat se manifestă prin sânge vărsat.

Devreme sau târziu, eliberarea va veni. Dar ce vor duce cei ce se vor întoarce, celor din Tară ? Mormane de gazete si cărti, titluri de doctor si, eventual, un premiu Nobel!...Să se întrebe si să-si răspundă fiecare dacă cei pe care-i vom mai găsi, ruinati sufleteste si trupeste, coborâti din văgăunele muntilor iesiti din închisoare sau dela Canal, cu trupurile schilodite sau purtând urmele gloantelor, vor găsi aceste "acte justificative" ale emigratiei valabile...

2) In butoiul de pulbere - cum am spus mai sus - numai noi dorim să aruncăm chibritul. Numai noi deasemenea o putem face. Cu câte ore mai devreme se va arunca chibritul în acest butoi,cu atâtea ore mai devreme va veni eliberarea celor din Tară, cu atâtea ore va fi scurtată suferinta lor.

Au murit 13 ? Au fost arestati încă 7ooo, cum anunță o publicatie românească din Canada ? Eliberarea va fi câstigată nu cu 7ooo, ci poate cu 7oo.ooo de morti.

Desigur că si moartea celor 13, ca si arestarea celor 7ooo e dureroasă pentru noi. Dar, din nefericire, aceste jertfe sunt necesare. Nu moartea, nu represiunile ucid sufletul celor din Tară, ci, din contră, linistea, inactivitatea, lâncozeala, tăcerea. Spuneam la începutul acestui articol că pentru antrenarea masselor amorfe este nevoie să se fluture steagul sperantei. Spuneam deasemenea că speranta poporului român intrase în adormire. Tăcerea începea să se întindă ca o lespede grea. Si deodată a scăpărat un fulger. Ziarul Scânteia, pe pagini întregi, a arătat că emigratia nu doarme, că suferă alături de suferinta Tării, că se jertfeste alături de jertfa Tării. Din "Scânteia" reiesea că Americanii si-au trimis în Tara dela Dunăre, cercetasii. Nu-si dădeau seama cât bine făceau neamului prin spusele lor.

Câte legende nu s'au creat, câte sperante nu au îmbobocit, câte caractere îngenunchiate nu s'au ridicat ?;..Au murit 13? Au fost arestati 7ooo ? Din adormirea în care-i cufundase lespedea grea a tăcerii, în locul celor 7o13 s'au ridicat sute de mii de inimi românesti.

Cei care credeau că nu mai este nimic de sperat, că trebuiesc să-si plece grumazul, să se împace cu situatia, au prins curaj. Mii, zeci de mii, sute de mii, încurajati de exemplul color 13 - exemplele de dăruire insuflă curaj chiar si nevolnicilor - îsi vor lua riscul să contrabalanseze în sufletele copiilor lor educatia dată de Kisinevski si slugile lui. Mii, zeci de mii, sute de mii vor porni la luptă.

Istoria apropiată ne oferă două exemple: primul al sârbului care a pus mâna pe pistol, al doilea al emigratiei rusesti care a cântat, a dansat, a scris si a luat premiul Nobel.

Pistolul lui Gavril Prinkip a dus la eliberarea Sârbilor ce se găseau sub jugul austro-ungar; premiul Nobel al lui Ivan Bunin a dus la pulverizarea emigratiei rusesti, la exterminarea vechii Rusii.

Nu era timpul ca să moară 13 Români si să fie arestati alti 7ooo, după cum spun scapetii emigratiei noastre ? Era timpul - il était grand temps - cum spun Francezii.

"Il est grand temps" ca toti Românii din emigratie să se transforme în Gavril Prinkip.

Altminteri vom fi aruncati la lada cu gunoi a istoriei.

Şerban Giurgea

PERPETUA OFENSIVA A PACII

****

Dacă politica sovietică e plină de contraste, nu mai putin putem spune de politica occidentalilor. Dar, pe când politica vestică se sbate între contraste si contradictii din cauza părerilor personale ale politicenilor respectivi, contrastele politicei comuniste credem că nu se datoresc conducătorilor acestei politici, cât sistemului pe care acestia îl reprezintă.

Comunismul, din principiu, se responsabilizează pentru ameliorarea conditiilor de viată. Neprezentându-se o altă solutie lumea este înclinată a-l accepta, dacă nu ca pe o reformă ideală, cel putin ca pe o nouă experientă.

Care este însă semnificatia comunismului, ce are pretentia de a ferici lumea ?

Lăsând la o parte consideratiile particulare (evolutii istorice, rasse, limbi, obiceiuri, etc.) noi nu credem în validitatea acestei pretentii de a ferici omenirea, datorită unei atitudini fundamentale marxismului, atitudine care este în acelas timp directie si motor, sens si fortă : ura.

Heine a văzut acest sens destul de clar, când mărturisea că era dominat de două voci interioare: vocea logicei si a urei.

El era deja dominat de ura împotriva "representantilor profesati ai nationalismului", simtindu-se "fericit în convingerea că, comunismul întâlnindu-i drept primii inamici în drumul său, le va da tirul de gratie". Azi, după o sută de ani, vedem că dorinta i se împlineste. Logica lui Heine, logica urii, logica care consideră Biblia anacronică, familia element de discordie, legea drept ghilotină si nu justitie; logica unei bande de psihopati, care de mai bine de o sută de ani au luat lumea cu asalt, demonstrează că "fericirea" pe care omenirea o caută de mii de ani, este sinonimă cu crima, cu tâlhăria, cu animalitatea, căci ura combinată cu forta nu poate produce altceva.

Fără îndoială, societatea occidentală actuală nu este o societate fericită. Fără îndoială, societatea bazată pe principiul achizitiv are marile ei dureri, care sunt mai mult sau mai putin grave, în raport direct cu conditiile de desvoltare istorică a fiecărui grup. Exemplele sunt numeroase. Dintre acestea, cel mai important se rezumă în cuvintele lui Jefferson care spunea că Anglia "nu a admis niciodată un capitol de moralitate în codul său politic". Această tendintă a părăsit de mult insula britanică infectând climatul mondial, atât politic cât si economic ori social. Ceeace ne pune în fata unei stări triste si de partea occidentalilor. Astfel, a retusa o lipsă de moralitate cu o altă lipsă de moralitate, o fără de lege cu alta, este tot asa cum, asigurând vindecarea unui organism de tuberculoză, i se promite paralizia infantilă.

Natural, teoreticienii comunisti actuali, justifică barbaria Moscăvei drept o necesitate, căci spun ei, într'un mediu ostil numai prin fortă se poate impune massei o nouă formă de viată. Astfel, spânzurătoarea devine institutie de stat, si deci,sim-

bolul "fericirei", scopul final.

Dar cel putin dela Pericle si până azi, noi stim că "fericirea" înseamnă libertate, iar simbolul libertătii pentru noi este dragostea, dacă acceptăm învătătura crestină drept fortă de vitalizare a valorilor.

Comunismul nu o acceptă. Dar comunismul nu acceptă nimic ce nu a fost acceptat de Marx si înfăptuit de Stalin. Comunismul este expresia negativă a vietii, e negatia însăsi.

Pictând în toate culorile mizeria lumii burghezo-capitaliste ridică propria mizerie la înăltimea unui cult si de aici se erijează în binefăcător al omenirei, purtând în cioc, nu ramura de măslin ci "glontul de gratie". Si nu e glontul care ne cutremură, cât ideia care-l sfinteste.

De aceia suntem împotriva comunismului si-a ofensivei lui de pace. Nu pentrucă democratia în care trăim ne satisface, dar pentrucă ceeace comunismul ne impune, nu numai că nu ne satisface dar distruge visurile cele mai umile asupra punctelor de atins în viitor, chiar a acelei atât de vorbite justitii sociale, care nu poate fi bazată pe conceptia materialistă a lumii, ci pe recunoasterea lui Dumnezeu. De aceia suntem împotriva acestor falsi profeti, falsi îngeri ai păcii cu chip de copil precoce ca Malencov, saucontra celorlalti prefăcuti împăciuitori din sfera vestică,care se aseamănă în mijlocul ideilor mari si generoase cu eunucul în mijlocul haremului.

Ofensiva păcii, perpetua ofensivă a păcii, nu este decât un narcotic ieftin oferit multimii de creduli si de neinformati, iar toti propovăduitorii ei în mod constient sau inconstient nu sunt decât uneltele neplătite ale infernului roşu.

Dacă detestăm răsboiul ca fiind irational si împotriva legilor lui Dumnezeu, îl preferăm unei păci injuste care transformă statul în abator. Dacă detestăm forta "muschiului" ca argument, nu-i putem neglija valoarea, când aceasta reprezintă ultimul argument al adversarului.

Credem în tensiunea dintre Est si Vest, au fost întrebuintate toate argumentele posibile, în afară de ultimul: răsbiul. Credem că nu va întârzia momentul când si acesta va fi folosit. Nutrim speranta că teribila înclestare care va deschide noi răni pe trupul anemiat al omenirei, va avea efectul binefător al bisturiului. Infectiile vor dispare spre fericirea generatiilor ce vor veni. Dacă, bine'nteles, vor sti să tragă concluziile !

In ceeace ne priveste, putem fără sfială pleca urechea la cuvintele acelui mare om de stat grec, care a definit libertatea cu fericirea si curajul cu libertatea : " Nu vă lăsati perturbati de pericolele răsboiului", spunea el cu mai bine de două mii de ani în urmă, căci el va veni implacabil, oricâte speculatii se vor face pentru a-l întârzia, pentrucă numai un nou potop mai poate regenera omenirea. După aceea deabea, cuvintele lui Jefferson vor deveni profetice: "dacă vă rămâne numai Adam si Eva în fiecare tară, însă liberi, va fi mai bine decât este astăzi".

Matei Popa

CHAPITRE 41

****

Rièn n'est fait,tant qu'il reste à faire

Charles Quint

Des Agences de presse ont annoncé que quarante personnalités politiques marquantes avaient été sollicitées pour écrire, chacune, un chapitre à la gloire de Winston Churchill, et que ces quarante chapitres réunis formeraient un livre qui lui serait offert à l'occasion de je ne sais quel anniversaire de ce vieux démagogue.

Pour bien comprendre la politique de Sir Winston, il n'est que de rappeler le principe immuable qui, de tous temps, a été appliqué par tous les Gouvernements anglais, whigs ou tories, travaillistes ou conservateurs, principe énoncé dans ces termes par le grand William Pitt :

" British policy is british trade".

C'est ce qu'ont répété, après lui, Lord Palmerson :

" L'Angleterre n'a ni inimitiés ni amitiés éternelles. Seuls,ses
" intérêts sont immuables." et Disraeli, le premier Ministre ami de la Reine Victoria : " L'Angleterre n'a pas d'amis, elle n'a
" que des intérêts."

Et un grand esprit, très au courant des questions mondiales, Henry de Jouvenel, pouvait écrire, très naturellement,un peu avant la guerre de 1939 : " La liberté, c'est le droit qu'ont les peuples de faire ce qu'ordonne l'Angleterre."

Mais venons-en aux propres déclarations de Winston Churchill. Pendant la guerre, il a dit :"Je mettrai l'Europe à feu et à sang". Et, de fait, il l'a mise à feu et à sang, il l'a plongée dans le désordre, dans l'anarchie et dans la misère".

En 1946, il s'écriait :"Ce n'est certainement pas là
"cette Europe libérée pour l'édification de laquelle nous avons.
"combattu . Elle ne présente pas la base nécessaire à une paix per
"manente... Les âges sombres peuvent revenir" .

A qui la faute ? Quelle ignoble hypocrisie dans ces paroles, alors que c'est lui qui porte la plus grave des responsabilités de la situation désastreuse dans laquelle se trouve cette Europe qu'il plaint.

Pour le prouver, nous allons citer des textes de Churchill en personne, textes tirés de ses propres Mémoires.

Il y en a six gros volumes, qui contiennent des inexactitudes, des lacunes, et des mensonges sous toutes les formes : négations de la vérité, altérations des faits, et omissions. Il est vraiment scandaleux, de tronquer des textes et de déformer des faits, alors que les témoins en sont encore vivants et sont à même d'infliger des démentis catégoriques à l'auteur, qui a reçu pour prix de ses trahisons, le Prix Nobel 1953. Il semble que le monde ait perdu la tête.

Du volume 6 "Triumph and Tragedy", nous allons extraire ce qui suit :

Nous sommes à Moscou, le 9 octobre 1944, à 10 heures du soir.

".. A un moment donné, - écrit Churchill,- après avoir "pris certaines décisions sur le sort de la Pologne, l'atmosphère "paraissant favorable,..", de sa propre initiative, et sans en avoir été prié par Staline, il fit à celui-ci une proposition de partage d'influences dans l'Europe Orientale. Et, pour qu'il n'y eut pas d'erreur, il la précisa aussitôt par écrit sur une feuille de papier qu'il avait devant lui :

ROUMANIE	: Russie	90%	les autres	:	10 %
GRECE	: Grande Bretagne (et USA)	90%	Russie	:	10 %
BULGARIE	: Russie	75%	les autres	:	25 %
YOUGOSLAVIE	: Russie	50%	les autres	:	50 %
HONGRIE	: Russie	50%	les autres	:	50 %

Cette note fut passée à Staline qui prit un crayon bleu et qui fit un gros trait en marge de la proposition, pour marquer son accord.

"La question fut arrangée en un temps plus bref qu'il n' "est nécessaire pour raconter le fait... Suivit un long silence; " la feuille de papier, sur laquelle se détachait le trait de cra- "yon bleu, gisait au milieu de la table...

"Churchill dit ensuite :"Notre manière de décider aussi "lestement du sort de millions d'hommes ne pourrait-elle pas sem- "bler quelque peu cynique ? Brûlons ce papier..

"Alors, Staline :"Non, gardez-le vous-même..."

C'est ainsi que, de son propre aveu, Churchill, en présence de son Ministre des Affaires Etrangères, Anthony Eden, a livré à l'U.R.S.S., par écrit, l'Europe Centrale et Balkanique.

Qu'un Roosevelt, ignorant de tout ce qui avait trait aux nations européennes, et politicien qui n'avait d'autre but que d'assurer sa propre réélection, ait commis une pareille erreur, on pourrait, à la rigueur, le comprendre, mais, de la part d'un Churchill, qui savait ou qui devait savoir quelles étaient les visées d'expansion de l'U.R.S.S., qui devait mesurer les consé - quences d'un tel abandon des Pays de l'Europe de l'Est, et qui avait en mémoire les précédents de la Finlande, des Etats Baltes, de la Pologne, de la Bessarabie..., c'est un crime et une infamie.

Les déclarations suivantes de Churchill ne peuvent en rien atténuer son forfait :" Ce n'étaient là que des accords som- "maires, conclus en temps de guerre, et une plus ample et plus "complète discussion était renvoyée à la conférence de paix".

Et, dans une lettre écrite à l'intention de Staline,mais qui ne fut jamais envoyée :"Les pourcentages que j'ai notés ne "sont qu'une méthode pratique pour nous permettre de voir dans "quelle mesure nos points de vue concordent avant de décider les "mesures nécessaires pour arriver à une entente complète. Comme "je l'ai dit, ils paraîtraient brutaux, voire cyniques, s'ils "étaient soumis à l'examen attentif des Affaires Etrangères et

"des diplomates du monde entier. Ils ne peuvent donc constituer "la base d'aucun document officiel, certainement pas pour le mo- "ment en tous cas. Par contre, ils pourraient être un guide excel- "lent dans la conduite de nos affaires ..."

Il n'y a pas d'échappatoire ; Churchill a fait bon marché de ces millions d'êtres humains qui ont été abandonnés à leur triste sort, qui ont été sacrifiés, parce que tel a été son bon plaisir, un soir d'Octobre 1944, à Moscou.

Nous ne savons si le vieux politicien anglais se maintient au pouvoir pour tenter de racheter les fautes criminelles qu'il a commises, mais ils ont le droit et le devoir d'élever la voix,tous ceux qui sont devenus esclaves, qui souffrent, qui vivent en exil, qui ont vu mourir les leurs, torturés, assassinés, à cause de lui,

les Français, au nom des milliers de soldats qui se sont sacrifiés à Dunkerque pour sauver l'Armée anglaise, au nom des 1.400 marins tombés à Mers-el-Kebir, sous les obus de la Marine britannique,
au nom de leurs morts dans les attaques anglaises contre Dakar, la Syrie, Madagascar, où ne se trouvait aucun ennemi,
dont le Gouvernement légitime et légal de 1940 à 1944 a été traité de factieux et de traître, permettant, ainsi, par cette négation de l'autorité, les désordres et les massacres sanglants de la "libération",

les Belges, abandonnés en 1940 par le Corps expéditionnaire anglais, et dont l'Armée et son Chef furent ensuite bassement insultés,

les Norvégiens, dont le territoire a été violé par les troupes anglaises, ce qui a précipité ce pays, contre son gré, dans la guerre,

les Polonais, qui ont été trahis à Téhéran, où Churchill, Roosevelt et Staline se sont entendus, sans en prévenir le Gouvernement polonais de Londres, pour mettre en application la ligne Curzon, et qui sont devenus les satellites de l'U.R.S.S., alors qu'il faut se rappeler que l'Angleterre a déclaré la guerre, en 1939, y entraînant la France, pour garantir l'intégrité de la Pologne,

les Yougoslaves, dont la révolte, fomentée par des émissaires anglais,a mis ce pays en guerre, dont le Roi Pierre a été sacrifié, et dont le général Mikhalovitch a été abandonné à Tito qui l'a fait torturer et fusiller,

les Esthoniens, les Lithuaniens, les Lettons, dont les pays ont disparu de la carte du monde, et qui ont été martyrisés par les Rouges,

les Grecs, auxquels l'Angleterre avait promis des renforts et qu'elle a ensuite abandonnés à eux-mêmes,

les Roumains, dont le pays est entièrement prisonnier de l'U.R.S.S., et sous sa complète domination,

les Espagnols, auxquels Churchill avait offert le Maroc français qui ne lui appartenait pas et qui se heurtent à l'insolence du Gouvernement anglais quand ils réclament Gibraltar qui fait partie intégrante de leur territoire,

Winston Churchill a déclaré lui-même aux Communes :

"Permettez-moi de m'exprimer clairement pour qu'il n'y "ait pas de malentendus à ce sujet . . . Je ne suis pas devenu "le Premier Ministre du Roi pour être le syndic de liquidation "de l'Empire britannique ."

Nous ne savons pas s'il le sera, mais nous savons avec certitude qu'il porte la plus lourde responsabilité dans l'agonie actuelle de l'Europe.

Dans ces conditions :

aux quarante chapitres écrits par ses amis et ses complices à sa gloire et à sa louange,

il est juste,

il est bon,

il est équitable,

il est salutaire,

qu'au nom des millions d'Européens, devenus des sans-patrie, des exilés, des réprouvés, tous victimes de la politique de Winston Churchill, démagogue menteur, cynique et criminel, soit écrit ce chapitre 41 à sa honte et à son déshonneur.

Jacques Loyal

N.R. Articolul de fată este mărturisirea unui luptător francez, surprins de mitul ce s'a creat în jurul d-lui Winston Churchill.
Faptul acesta având o tendintă spre generalizare în toate cercurile, am găsit oportun să înserăm în Dacia articolul prietenului Jacques Loyal, ca un exemplu că mai sunt si altii - nu numai noi cei de dincolo de Cortina de fier - pe care-i revoltă actiunile anti-umane ale anumitor personagii politice.

ggggggggg

PROBLEME LEGIONARE
****

EUDEMONISM LEGIONAR

Motto

Amare est gaudere felicitate alterius

Leibnitz

Stim prea bine că orice miscare politico-socială începe prin a fi reactionară fată de o stare de fapt anterioară, contra căreia se ridică si pe care încearcă s'o înlocuiască. Spre pildă democratii sec. XIX au fost mult timp calificati de reactionari. Si pe drept cuvânt. In raport cu starea dinainte de revolutie si mai ales în ochii celor ce pierduseră atâtea privilegii, intelectualii si burghezii revolutionari apăreau ca niste jivine nesătioase. Massele populare însă, dornice de libertate si-o stare mai omenească, au aderat neconditionat la marea miscare generatoare de energii si atât de promitătoare pentru viitor.

Ce îndemnau aceste masse să adere la o miscare nouă, neverificată ? Fără îndoială, fondul revolutionar al eudemonismului democratic. Adică, speranta unei fericiri sociale, pe care n'o cunoscuseră în trecut si pe care democratia le-o promitea în mod indiscutabil.

Massele, fie ele colectivităti rurale sau urbane, se dezinteresează complect de latura ideologică a unei miscări. Ceeace le poate atinge, misca, electriza, sunt realizările sau promisiunile ce au o repercusiune directă asupra lor. Deaceea, le vom vedea adesea miscându-se sub influenta unui slogan mincinos, dar promităţor si rămânând impasibile în fata unui adevăr spus cu sinceritate, dar fără vreo perspectivă de realizare imediată.Tot astfel, din massele amorfe si afective, nu pot veni decât revolutiile de fortă, răbufnirile unor stări de lucruri prea mult comprimate. Pe când, de sus, din sânul elitelor, ne asteptăm la realizări de un alt ordin. Actiunile lor sunt răspândire de idei mature, analizate, prinse din necesitatea timpurilor si axate pe o etică nouă.

Massele pot dori si spera. Elitele sunt obligate să gândească si să realizeze. Totusi, un lucru nu trebuie uitat:massele sunt materia pe care se sprijină reformele, dar tot ele sunt si finalitatea acelorasi reforme.

Or, întrebarea care se degajează spontan în fata situatiei actuale din punct de vedere social e următoarea: Ce pot dori massele, ce pot spera ? Ce sunt obligate să gândească si să realizeze elitele ?

Si răspunsul nu poate fi altul, deoarece de secole scopul e unul si acelas: fericirea socială, adică fericirea claselor în sânul colectivitătilor nationale.

Fericirea socială nu poate fi însă interpretată ca o sta-

re euforică generală, comparabilă bucuriilor pe care le are orice individ. Din punct de vedere politico-social, fericirea unei comunităti este o stare de spirit durabilă, ce stăpâneste majoritatea sau totalitatea acelei comunităti. Ea nu urmăreste satisfacerea continuă a dorintelor divergente a celor ce compun comunitatea, ci realizarea si mentinerea unei atmosfere în mijlocul căreia oricare dintre membrii comunitătii să se simtă fericit sau să-si poată căuta fericirea nestingherit.

După noi, fericirea în sens social n'o poate realiza decât o miscare ce, depăsind principiile juridice, stabileste ca bază a existentei si activitătii sale, principiile spirituale.

Să ne explicăm. Libertatea, principiu de bază al democratiei, nu-i decât un principiu juridic. Intr'adevăr, e o supremă prerogativă a umanitătii, un progres enorm fată de antichitate si secolele de absolutism anterioare Marilor Revolutii, dar nimeni nu poate sustine că afirmarea acestui principiu si aplicarea lui integrală a adus popoarelor fericirea mult asteptată. După entuziasmul primelor decade, s'a constatat o neîntelegere mereu crescândă între diferitele clase sociale nou închegate si mai ales, constituirea unui proletariat enorm, nemultumit de starea lui si totus inconstient, dispretuit de classa sau clasele conducătoare si totus temut. Libertatea omului de sub jugul absolutismului, propovăduită ca supremă fericire a popoarelor, a contribuit imens la progresul material al secolelor XIX si XX. E un bun câstigat, ce face parte din patrimoniul inalienabil al fiintei umane. In fapt însă e continuu si fără scrupule călcată în picioare. Constatăm astfel că libertatea câstigată cu atâtea sacrificii a creat omului un statut nou, cu mult superior celui precedent, dar n'a realizat atmosfera necesară unei stări de generală întelegere. Inegalitătile de avere si de nastere au contribuit într'o proportie zdrobitoare - cu tot principiul libertătii - la mentinerea dezarmoniei sociale, deci la nerealizarea fericirei pe care toti democratii o propovăduiau.

Nu-i de mirare deci, dacă comunismul la rândul său si-a bazat lupta pe principiul egalitătii. Părea atât de logic ca, la libertatea democratică incapabilă de a rezolva problema fericirei masselor, să se vină cu un corectiv care să pună capăt abuzurilor ! Egalitatea de drept a individului trebuia să devină un fapt. De unde si tema propagandistică a socialismului stiintific: fericirea comunitătii nu se poate realiza decât printr'o egalizare de drepturi. Avea oare comunismul nevoie de mai mult pentru a atrage simpatia masselor proletare, libere în principiu să facă orice, dar lipsite în acelas timp de bunuri materiale ? Egalitatea preconizată nu dădea oare drept fiecăruia să ia dela cel ce avea mai mult pentru a fi egal cu el ? In simplitatea lor de a judeca lucrurile, massele nu se preocupau de alte laturi ale problemei.

Deci fericirea trebuia să reiasă din egalizarea indivizilor. Fapt semnificativ: ca si în democratie, ne isbim si aici tot de un principiu juridic, ridicat la rangul de dogmă. In al doilea rând, remarcăm că si socialismul stiintific s'a adăpat la un precept eudemonistic social: fericirea masselor proletare. Si

la originǎ nu putem crede că n'a existat o bună doză de sinceritate. Idealisti convinsi se găsesc în orice miscare politică. Le-a lipsit însă - deoarece au considerat-o inutilă - contra-greutatea aceluias principiu: dacă din punct de vedere social scopul final al unei miscări trebuie să fie fericirea masselor, din punct de vedere individual, ceeace trebuie să preocupe miscarea este perfectionarea individului ce va integra cadrele si elitele viitoare.

Ar fi inutil să analizăm evolutia acestui principiu de a ferici popoarele în doctrina comunismului. Rezultatele cele mai elocvente le avem în tările de dincolo de Cortina de Fier.Aplicarea principiilor comuniste n'au făcut decât să despersonalizeze individul, să-i anihileze libertătile. Cât despre egalitatea mult tămâiată, credem că în afară de a se chema unii pe altii "tovarăs" nu există nici cel mai neînsemnat vestigiu.

Asa dar, vedem că atât principiul democratic al libertătii, cât si cel comunist al egalitătii, n'au reusit să realizeze fericirea socială a popoarelor, desi amândouă aceste doctrine au pornit dela ideia eudemonistică a fericirei masselor.

Pentruce ? Pentrucă însăsi ideia lor eudemonistică era viciată la bază: sprijinirea întregului edificiu pe o notiune juridică.

Se stie că ideia de natiune, de comunitate, închide în ea probleme extrem de complexe. Aceea a fericirei unei colectivităti, formată de o infinitate de fiinte diferite ca vârstă, cultură, interese si-ale căror tendinte individuale sunt continuu centrifuge, e poate cea mai importantă si cea mai grea. Ca să se simtă fericite în acelas timp, deci ca să se realizeze fericirea socială, aceste fiinte au nevoie de un numitor comun, care să le apropie, să le contopească. Dar nu-i vorba de o contopire formală, decisă prin decret. E vorba de o contopire în spirit, în aspiratii singura care poate lega peste interese de clasă, de avere si de cultură, milioanele de molecule ale unei colectivităti. Or, acest numitor comun, acest magnet invizibil dar indispensabil, nu mai poate avea nimic comun, nici cu principiul liberal al democratiei nici cu cel egalitar al comunismului. Consecintele acestor principii sunt prea recente, prea profund înfipte în carnea popoarelor, pentru a constitui în viitor cimentul fericirei lor.Popoarele sunt lămurite sau încep să se lămurească. Cu formule deja întrebuintate fără rezultat nu se poate reînnoi omenirea.

Să fim întelesi. Nu-i vorba de distrugerea libertătii câstigate cu atâta greutate, nici de dispretuirea egalitătii juridice ce trebuie să existe la baza oricărei societăti. E vorba de introducerea unui nou element, unui corectiv, care să pună în evidentă o stare nouă, care să stabilească armonia dorită în sânul colectivitătii, prin eliminarea defectelor celor două mari principii pe baza cărora s'a căutat stabilirea unei fericiri sociale. Or, acest element nou - cel putin în ceeace priveste colectivitatea românească - nu-l poate ridica la rangul de principiu activ decât Miscarea Legionară. Deoarece acest element face parte din însăsi substanta ideologică a Miscării. Nu-i un element de propagandă sau de circumstantă. E un element de bază, de educatie, de transformare a omului. El nu se adresează individului

ca un excitant al tendintelor si necesitătilor primare, ci spiritului, sufletului, ca o posibilitate de analiză si de simtire. Deaceea, noul element poate atinge orice individ pe deasupra conditiei lui sociale, în afara clasei căreia apartine.

Deci, dacă scopul final al oricărei miscări politico-sociale este fericirea popoarelor, colectivitătilor sau cum vom voi să le numim, eudemonismul legionar apare ca cel mai adecuat, ca cel mai conform necesitătilor actuale, ca singurul capabil să realizeze armonia generală atât de sdruncinată de aplicarea haotică a eudemonismelor precedente. Pentruce ?

Pentrucă, recunoscând valoarea juridică a libertătii si egalitătii indivizilor ce compun comunitatea respectivă, - dar negând cu înversunare posibilitatea unei fericiri generale prin aplicarea strictă a fiecăruia din cele două principii -, introduce în circuitul national un element nou : înfrătirea indivizilor printr'o întelegere personală a pozitiei lor în societate. De unde decurge o apreciere mai exactă a drepturilor si obligatiilor fiecăruia în comunitatea respectivă si fată de celelalte clase sociale. Când vor dispare, atât ura propovăduită de comunism contra claselor superioare materialiceste sau intelectualiceste, cât si disprețul acestor clase fată de massele proletare, putem spune că ne apropiem de-o epocă de fericire socială. Dar pentru a se ajunge acolo trebuie ca fiecare în parte să înteleagă necesitatea socială a celuilalt, să-l aprecieze, să-l stimeze.

Fără această schimbare de mentalitate, pacea socială nu va fi posibilă. Deaceea nici democratia, nici comunismul n'au satisfăcut principiul lor eudemonistic. Au stabilit prin decret situatii legale, dar au neglijat complect latura sufletească, spirituală. Miscarea legionară caută să atingă această latură, s'o pună în evidentă.

Intelegerea între clase e problema principală a viitorului. Fericirea socială nu poate reesi decât dintr'o armonizare a sentimentelor ce le domină. Deci, elementul nou de armonizare este înfrătirea în spirit a unui cât mai mare număr de indivizi. Totusi, elementul catalizator de înfrătire nu poate varia cu fiecare colectivitate în parte. Baza înfrătirei între clase nu poate fi decât una: dragostea, deoarece dragostea e fortă de întelegere, de respect si de iertare.

Si libertatea, si egalitatea, sunt elemente anarhice, provocatoare de ură si de desbinare, atâta timp cât nu sunt completate de elementul spiritual al înfrătirei, singurul capabil să potolească patimile si să niveleze asperitătile.

Aici e marele merit al Miscării Legionare. Ridicând înfrătirea între clase la rangul de element esential în stabilirea armoniei sociale si sprijinind această înfrătire pe dragostea ce fiecare trebuie să nutrească fată de aproapele său, legionarismul a pus în miscare noi potentiale umane. A răsturnat ordinea valorilor, dând prioritate valorilor spirituale si sufletesti; lăsând în planul al doilea pe cele juridice si traditionale.Nu-i o eliminare ci numai o subordonare, spre binele comunitătilor omenesti.

Astfel, problema fericirei sociale a devenit o problemă

de educatie. Nu mai e vorba de victoria cu ori ce pret a unui
principiu juridic, ci victoria omului asupra lui însusi. Si până
acum eforturile întreprinse de Miscarea Legionară în acest sens
au fost în mare măsură încoronate de succes, fapt care deschide
orizonturi promitătoare. Căci dacă, fericirea unei comunităti
este o stare de întelegere mutuă între diferitele clase sociale
prin distrugerea problemelor de înveninare continuă, prin eliminarea urei unora si disprețul celorlalti, prin stabilirea unor
noi principii de conduită, Miscarea Legionară este singura fortă
politico-socială a epocei noastre care si-a atins oarecum scopul.
Infrătirea realizată în sânul Miscării prin educatie si activitate în comun, e un exemplu nepieritor si o sperantă pentru viitor. A fost singura încercare de eliminare a răului si-a neîntelegerilor dintre clase, rpin aplicarea unui principiu de natură
spirituală în activitatea pur materială a unei colectivităti omenesti. Aplicare considerată până atunci incompatibilă cu viata
si evolutia socială.

Nu ne îndoim că scepticismul cel mai crud va continua pentru multă vreme să învăluie problema esentială a eudemonismului legionar si mai ales metoda sa de realizare. Legionarismul va fi considerat si pe mai departe "reactionar", adică - în întelesul curent - periculos. Se va uita cu plăcere că fără acest îngon de "reactionarism" nimic nou, nimic solid, nu se poate construi în lume. Dar Miscarea Legionară are timp si stie să astepte. Atacurile vor continua sălbatece, până în clipa în care, conform principiului de dragoste si de înfrătire care-i stă la bază, legionarismul va aduce de partea sa majoritatea opiniei românesti si respectul opiniei internationale.

Serafim Bratocea

CUM SE NIMICESTE CULTURA ROMÂNEASCA
****

Au început procesul de nimicire a culturii românesti mai întâi cu rusificarea pur si simplu a limbii si ortografiei nationale. Articolele dlor prof. N.I.Herescu si Sever Pop au dat de gândit mult celor ce luptă pentru mentinerea Neamului pe calea culturii. Tot ceeace au căutat să desăvârsească în acest domeniu spre a prezenta limba si literatura românească numai ca o excrescentă slavă, au făcut-o pe calea unei oribile siluiri, cum n'a mai cunoscut-o poporul român vreodată.

La fostul Minister al Cultelor si Artelor de pe vremuri este un birou special politic, condus de un oarecare N. MORARU, care se ocupă numai cu "regenerarea" literaturii ca să nu-i zicem rusificarea ei. El impune scriitorilor genul si subiectul chiar, în forma liberării României de regimul burhgez, glorificarea armatei sovietice, precum si ale realizărilor lor politice, politica regizată de Moscova, "realizările lăuntrice" sovietice,etc. Să nu se uite că de acolo se capătă cartelele de mân-

care suplimentare, anumite mici beneficii si onorariile... Ca un exemplu viu, avem romanul "Negura", ultima operă a lui Eusebiu Camilar, asa de bine...rusificată, că ai impresia că-i operă rusească si autorul rus curat (s'a si crezut multă vreme acest lucru). Alt exemplu: au fost pedepsite scriitoarele Viorela Angelescu si Stela Serghie, cari n'au pus destulă atmosferă sovietică în opera lor, deci n'au fost destul de bune propagandiste. Ultima scriitoare a avut romanul "Cad zidurile", care a fost interzis pentrucă lăsa prea multă "burhgezie" să se răsfete în paginile lui. Vina ei a fost că nu omite "decadenta burghezo-nationalistă" total din opera sa, spre a glorifica comunismul rusesc, opera de salvare a tuturor neamurilor pământului. După aceea, piesa de teatru "Ultimul mesagiu" a lui L. Fulga, cu tema "eliberării României de armata sovietică" a fost asa de mult remaniată de o "comisiune" prezidată de un ins S. Pan, încât autorul nu si-a mai recunoscut-o, desi a aplaudat-o frenetic, ca fiind admirabilă. Putea oare să si-o nege ? Nu-l mânca munca fortată ?...

Asa procedează această asa zisă comisie literară cu operele scriitorilor de talia lui Sadoveanu sau Cezar Petrescu, cărora le lasă doar semnătura reală, încolo totul este falsificat, iar bietii autori sunt obligati să înghită si să tacă.

Cine încearcă putină libertate si incursiune în estetică apoi o păteste. Intră în dezacord cu Comisia de mai sus si devine dusman ordinii de stat sau asezării RPR-ului,etc. si ia drumul neînturnat. Este cazul cu Tudor Arghezi, cel mai bun poet contemporan, care nu mai are drept să scrie, fiindcă dela început a înteles să fie...scriitor. Si anume, scriitor curajos.

Teatrul este dirijat de o comisie sovietică compusă din Kovalenco si Matveiev. Ei aranjează repertoriul, dau rolurile actorilor, premii sau pedepse. O mare artistă română a fost pedepsită pentrucă n'a jucat destul de "degajată" într'o piesă de Laurentiev, anume "Aia dela mare". Si regretatului mare tragedian Mihail Popescu i s'a luat în ajunul reprezentării piesii "Insir'te Mărgărite" rolul principal si încredintat altuia care-l dubla în secret. La fel au pătit-o si neuitatii Storin, Calboreanu, etc. Este si o tendintă de compromitere, dar si una de a zăpăci pe bietii actori, spre a face din ei agenti denuntători ai celor cari sînt prea mari să se preteze la josnicii de acestea.

Asa sunt spurcate de comunisti asezămintele noastre culturale. Asa cred ei că vor distruge neamul, dar se înseală...

La fel se procedează si cu stiinta românească. Agresiunea continuă brutală, mai ales că stiinta românească este de origină apuseană. Sau mai bine zis, influenta apuseană a contribuit la originalitatea ei. Stiinta este prin esentă universală si aceasta nu este pe placul Sovietelor. Si de aceea nici nu se vorbeste de o stiintă românească originală.

Codită

Comunistii vor să reducă România la un fel de codită rusească. Orice inventie sau descoperire românească este doar...rusească. Ultimul lucru stiut de ultimul elev de liceu, astăzi sunt pervertite si de asa manieră inversate, că au stârnit proteste publice, nu numai în lumea studentească si liceană, ci chiar printre cei cari mai credeau că vor fi privite lucrurile "obiectiv" (cazul

unor bieti universitari rătăciti definitiv, ridiculi în fata lumii românesti) .

Mai întâi, toate lucrările de istorie românească sunt interzise în Tară. Au fost confiscate nu numai cărtile din biblioteci, care au fost epurate sălbatec, dar chiar colectii particulare, unde, prin mizerabile denuntări, au purces la un adevărat jaf. Este cunoscut cazul cu jefuirea casei unui mare literat român căruia i s'au ridicat cu forta peste zece mii de volume de mare valoare. Si mai sunt cazuri stiute si nestiute.

Istoria românească este acum comentată si explicată de exegeti rusi. Românii n'au voie să spună ceva. Intre altele se spune că redactarea Constitutiei Române după Unirea Principatelor, crearea Regatului, ca si Unirea dela 1859, eliberarea de sub jugul turcesc, sunt datorite numai interventiei rusesti. Gratie, deci, "altruismului" rusesc, noi trăim astăzi...(vai de noi !!) Mai mult, explicarea războiului dela 1877-78, este dată ca un mare act de dragoste fată de România, care numai asa trebuia să scape de Turci, deci Rusii au luptat numai si numai pentru independenta României la 1877...Pentru a demonstra acest lucru s'a creat un muzeu ruso-român pe strada Cristian Tell.

Nu mai este permis profesorilor universitari să amintească studentilor cercetările sau lucrările valoroase ale savantilor din Apus. Numai surse rusesti. Atât. Profesorul Alexandrescu dela Cluj a fost îndepărtat din învătământ pentru acest lucru. Mai mult, comisese greseala de a combate propunerile expertilor rusi pe lângă acea universitate. Un profesor dela Facultatea de medicină din Bucuresti a scris o carte de specialitate si mare i-a fost mirarea când a văzut toate citatele străine date din autori apuseni, dar numele lor sterse de cenzură. Profesorul de anatomie Dr. Popa a fost omorât în bătaie chiar în laboratoriul său dela Universitateă de către politia comunistă, pentrucă n'a fost de acord cu învătământul rusesc transpus la noi. Profesorul si poetul Vasile Ciocâlteu, maltratat oribil în laboratoriul său de chimie a murit, desi studentii săi l'au apărat contra barbarilor politisti comunisti, cari voiau să-l arunce pe fereastră. Profesorul Beznea dela catedra de urbanistică a facultătii tehnice din Cluj, a fost exclus din partid si demis dela catedră pentrucă în cursul său cita adesea pe celebrul arhitect francez Corbusier.

Această situatie nu este numai "dragoste cu sila" cum spune poporul nostru în cazuri similare, când ti se impun lucruri sau situatii ce nu le doresti, ci este pur si simplu asasinarea culturii române rămase fără ocrotirea nimănui. Distrugerea institutiilor de stiintă românească, uciderea savantilor nostri, deportarea celor rebeli si pieirea lor prin mine de cărbuni sau plumb, prostituarea programei de învătământ prin impunerea unor metode si discipline absolut străine firii poporului, toate duc la o cufundare în întunerec, a neamului, ucis sau trimis la munci fortate pentru gustul celor ce astăzi se lăfăesc ca "domni" ai Tării Românesti, la ordinul călăilor din Moscova.

Alecu Popovici

REVISTA PRESEI
****

§ AMERICA (Cleveland,n$ 27)
Dezinteresându-se de Zâzaniile ce despart pe exilati, decanul presei românesti din Statele Unite îsi consacră întreg spatiul publicării de informatii si comentarii în legătură cu Tara. Editorial consacrat atletului român Vasile Dumitru, din echipa reperistă de cross-country, invitată la Paris de ziarul comunist L'Humanité. In momentul reîmbarcării în avion, Vasile Dumitru a fugit de sub escortă.

§ ROMANIA (Roma,nº 3)
Destinat informării opiniei publice italiene, confratele dela Roma publică trei sferturi din materialul redactional în limba italiană. Este un exemplu demn de urmat. Avem pentru publicul francez "La Nation Roumaine", pentru Germania "Bruecke zum Westen" pentru publicul de limbă engleză revista editată la Madrid de Pamfil Seicaru. Lipseste un organ analog în limba spaniolă si altul în portugheză. Pentru America Latină, ROMANIA dela Buenos Aires (dispărută recent, după sase ani de existentă) încercase o editie în spaniolă, întreruptă însă după aparitia a două numere, din lipsă de fonduri. Deaceea considerăm aparitia ziarului dela Roma ca umplând una din numeroasele lacune ale publicisticei noastre de peste hotare si-i urăm să-si împlinească misiunea fără amărăciunile obisnuite unei asemenea întreprinderi.

§ CRONICA ROMÂNEASCĂ (New York)
Sub auspiciile Comitetului pentru Europa Liberă, Cronica Românească publică un excelent "BULETIN DE STIRI DIN ROMÂNIA SI COMENTARII", pe care-l distribue săptămânal, cu avionul. Stirile depăsesc în proportie covârsitoare comentariile, detaliu pentru care redactia merită toate elogiile. Asa cum se prezintă, "Buletinul de Stiri" este cel mai serios instrument de informatie publicat până acum în exil.

§ VATRA (Roma)nº 4o)
O fi păcat, dar e adevărat: din toate publicatiile exilului, mai ales după disparitia "Insemnărilor" si a "României", Vatra este singura care se poate citi cu interes dela început până la sfârsit. Cu interes ?!... Cu delicii !...
De mic copil am adorat, ca pe un fruct oprit, mahalagismele (cu talent), răutătile (cu vervă), eruditia (autoironică).. "Vatra" ne serveste, la fiecare număr, câte o copioasă portie din aceste ingrediente. Injustitiile ei, informatiile înveninate, revelatiile senzationale asupra noastră însine ne înveselesc. Iar când diapazonul scade uneori, (se întâmplă) sub nivelul comun al umorismului, gustăm cel putin stilul care, în general, este de excelentă calitate.
In numărul de fată, dat fiind desigur proximitatea Sfintelor Pasti, care întotdeauna dispun la împăcare, Horia Sima nu

este înjurat decât de opt ori, ceeace constituie un record de sobrietate. Iar nouă, legionarilor ce ne încăpătânăm să nu intrăm în disidentă, desi schimbarea este - zice poporul - bucuria nebunilor, nouă deci care ne privăm în mod provocant de această bucurie, nu ni se decerne de data asta decât epitetele suave de "afaceristi cu gusa plină", "stipendiati fără umbră de demnitate",care am pierdut - si de asta într'adevăr o să ne fie greu să ne consolăm - "ultima sperantă de a mai ajunge să fim, în România liberă de mâine, ministri de interne".
La numai câteva rânduri mai jos, acelas comentarist se lamentează de "trista realitate a mentalitătii unora dintre compatrioti, care nici în exil, nici în tragica situtie de astăzi,n'au învătat toleranta, regula discutiei, a contrastului ideologic sau de orice natură". Dacă nu urmează, blestematii, pilda asa de edificatoare a "Vetrei" !...
Petre Vălimăreanu consacră un foarte lung articol polemicei cu Monseniorul Tăutu, din care victima iese cam tare ciufulită. Dar asa-i trebuie : dece nu lasă în pace, pentru numele lui Dumnezeu, cearta asa de anacronică astăzi dintre catolicism si ortodoxie ? De asta ne arde acum !...

DICTIONARUL DACIEI
****

§ ALBANIA - va livra RPR-ului "cunostiinte si experientă" în cultivarea plantelor industriale, ne informează Buletinul de de Stiri din România (Free Europe Press). Pe cine să felicităm pentru acest noroc ? Pe Kisinewski, care vrea să-si blagoslovească recenta patrie adoptivă sau "Republica noastră soră dela Tirana" ?...

§ COHN - Intregul sistem de radiodifuziune american, TV, presă, s'au găsit mobilizate în urmărirea procesului MacCarthy - Armata Americană, declansat de un tânăr asa zis genial (!) Roy Cohn, consilier juridic al senatorului McCarthy. Pentru multi din noi, actiunea viguroasă a senatorului, de urmărire a comunistilor în toate sectoarele publice unde reusiseră să se încuibeze, simboliza începutul unei ere noi în politica americană si ne autoriza să nădăjduim că erori asa de criminale precum a fost toată politica lui Roosevelt fată de Stalin nu mai aveau să se repete. Ce încredere putem însă avea în liderul noii politici, dacă-l vedem dus de nas de un tânăr asa de"jenial" ca Roy Cohn ?!...Un Cohn de o arogantă si o impertinentă fără precedent - dacă este să-l credem pe Ministrul Armatei Stevens. Si mă rog, pentru care motiv de ordin extraordinar reuseste Cohn să asmutească Armata împotriva primului anti-comunist din Statele Unite ? Pentru care ratiune de importantă mondială reuseste să creeze, în lupta anticomunistă, cea mai colosală manevră de diversiune până acum înregistrată ? Foarte simplu : pentrucă ministrul Armatei americane a îndrăsnit să nu se supuie injonctiunilor genialului Cohn si a refuzat asutirea de serviciu militar a altui tânăr genial, David Schein...Faptele ne scuteste de orice comentarii suplimentare...

§ OPPENHEIMER - Robert Oppenheimer, seful serviciului atomic dela Los Alamos, a fost suspendat din functiune de către guvernul american. Nu i se aduce încă nici o învinuire precisă, dar ancheta este în curs. Părintele bombei atomice va lua si el, drumul Rosenbergilor, a Greenglasilor, a Fuchsilor, a Pontecorvilor ? Ar fi păcat, pentru candoarea politică a marelui savant, specialist nu numai în fisiunea nucleară, dar si în greaca veche, sanscrită si alte branse eminamente umanistice. Oppenheimer nu neagă că ar fi avut în trecut, simpatii comuniste. Si le scuză : nu prea se pricepea în politică. Gustul de a se ocupa de treburile publice nu i s'a desteptat decât în 1936, când, pentru prima oară a auzit că Evreii sunt persecutati în Germania. Si s'a indignat Indignarea îl onorează si, ca si dânsul, suntem împotriva atrocitătilor bestiale comise la Belsen si la Auschwitz. Dar dece suavul savant nu s'a indignat de atrocitătile, tot asa de bestiale comise la Catyn, la Karaganda, dincolo si dincoace de Urali ?! Dece coarda umanitară nu i-a vibrat decât la o anumită oscilatie tare specifică si nu, uman, împotriva tuturor sălbăticiilor comise de om contra omului ? Este exact chestiunea pe care agentii FBI i-o vor pune-o.

§ PĂTRĂSCANU - Fostul Ministru de Justitie al primului guvern comunist dela Bucuresti a fost condamnat la moarte si executat. Optica noastră este astfel deformată, încât e suficient ca un comunist să cadă în disgratie, pentru ca să încercăm pentru el în locul urei din ajun, un cald sentiment de simpatie. Este ca si cum oaia cea neagră s'ar fi întors la turmă. In cazul lui Pătrăscanu, simpatia noastră datează din ziua în care am aflat motivul disgratierii lui: comunist din convingere, "sufletist", a crezut că, odată cu intrarea Armatei Rosii, se va deslăntui subit asupra României paradisul mult visat. In locul realizărilor edenice s'au înfătisat - cărti de vizită ale civilizatilor de dincolo de Nistru - jafurile, incendierile, violurile, asasinatele. Pătrăscanu a crezut atunci că, datorită prestigiului ce si-l acumulase în atâtia ani de luptă si de temnită pentru o cauză ce i se păruse justă, va avea voce în strană si că Rusii vor sti cel putin să acorde favoruri unui vechi camarad si se vor lăsa de a mai fura ceasuri, dacă nu din convingere proprie, atunci pentru a-i face lui personal hatârul...S'a înselat. Si-si plăteste credulitatea cu pretul cel mai scump. Dacă tragedia lui personală ar putea cel putin servi de pildă intelectualilor comunizanti din Occident ! Incercati însă de a le vorbi de Pătrăscanu !! "Propagandă" vă vor răspunde. "Individul nici n'a existat. Sau dacă a existat, a fost un mârsav agent al americanilor..."

§ DACIA - a apărut până acum cu o regularitate destul de fantezistă. Ar vrea însă să devină lunară. Dar entuziasmul si sacrificiile celor ce-au mentinut-o până acum nu sunt suficiente. Avem nevoie de ajutorul bănesc al tuturor celor ce-i înteleg menirea. Cei ce-au trimes până acum o mică contributie îi putem număra pe degetele unei mâini. Orice sumă e bine venită. Vă multumim cu anticipatie.

Foarte [illegible] și [illegible]!

[illegible] acestea. [illegible] [illegible]

Horia [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] fel [illegible] admirație [illegible] de [illegible] (Al. [illegible]

[illegible] [illegible] din [illegible] [illegible] [illegible] argumentul [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible], [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] de [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] pentru [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] Horia [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible], pentru [illegible] că [illegible] al [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]

de a [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Al. [illegible] [illegible]

sub conducerea [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

că [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

lui [illegible] [illegible], după [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] Tocilescu, [illegible] [illegible] de altfel atenți.

[illegible] Butoaca, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] la un [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] de interlocutori [illegible] de [illegible] de [illegible].

legionare,

; cu adevărat periculoși,

(pentru [illegible], [illegible] [illegible]: [illegible] l-a [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] comandantul de [illegible] din Argentina,)